

טעימות הדף היומי

עם הרב אברהם משה הלוי רוט

לחצונית והוספות: a0527652027@gmail.com

שיעורי "טעימות" מיועדים ללומדי הדף היומי המבקשים להעשיר את הלימוד עם "נושא מעניין לקחת הביתה". הם כוללים נושאים לדיון, פולמוסים, חיזוקים, לקחים, קושיות, הקשרים לפרשת השבוע והמועדים, ועוד ועוד. מטרת השיעורים לעודד שיח תורני גם לאחר שהלימוד הסתיים. בבית או בעבודה, עם האשה או הילדים, בשבתך בביתך ובלכתך בדרך.

השיעורים נמסרים באולפני "קול הלשון" וניתן לצפות בהם באתר, או להקשיב בטלפון 03-6171111 ולהקיש ברצף (משמאל לימין): # 41670658 *

לתגובות והארות, ולקבלת הגליון בקביעות: a0527652027@gmail.com
הפקת הגליונות כרוכה בהוצאת משאבים רבים של עריכה וגרפיקה, ניתן להשתתף בעלויות ובזכויות!

מהדף ליומי | מסכת שבועות כהנה לשבועות

אדונינו החתם סופר נהג מדי שנה ללמוד את מסכת שבועות כהנה לחג השבועות. כך גם עוד צדיקים (גם מהתקופה האחרונה, כמו הגה"ק רבי שריה דבילצקי זצ"ל). כמובן שבמבט ראשון זה נשמע מפתיע מאד, הרי מסכת שבועות איננה מלשון "שבוע" אלא מלשון "שבועה", ואילו חג ה"שבועות" הוא מלשון "שבעה שבועות".

[האמת שמצאנו בפסוק ש"שבועות הקציר" יש לו גם משמעות של "שבועה" ו"חוק". הנביא ירמיהו ה, כד מוכיח את ישראל: "ולא אָמְרו בְּלִבָּבָם יִיָּא נָא אֶת ה' אֱלֹהֵינוּ הַנִּתֵּן לָשֵׁם יוֹרָה וּמִלְקוֹשׁ בָּעֵתוֹ שְׁבֻעוֹת חֲקוֹת קָצִיר יִשְׁמֹר לָנוּ" ירמיהו הנביא תובע מאיתנו לירא את ה' ששומר את חוק שבועות הקציר – שבשבועות הללו לא יורדים גשמים בארץ ישראל כדי לא לפגוע בתבואת הקציר].

אבל באמת כבר למדנו לפני כמה ימים במסכת

מכות "מושבץ ועומד מהר סיני", בהר סיני נשבענו וחייבנו את עצמנו לשמור ולקיים את התורה. הכוח הזה לחייב את עצמנו – הוא מכוחה של מסכת שבועות.

אשרינו שזכינו, במחזור זה, להתחיל מסכת שבועות בימי ההכנה לחג השבועות.

מעניין לדעת | כמה דפים יש במסכת שבועות?

בכמה מקומות כתוב שהחתם סופר נהג זאת בגלל שגם במסכת שבועות יש מ"ט דפים כמניין ימי ספירת העומר.

יש כאן פלא: הרי במסכת שבועות ישנן רק מ"ח דפים, שהרי

יוצאים לדרך! | מדוע סבא דוד הדביק מדבקה על הגמרא שלו?

נתחיל דוקא מסוף הדף שלנו (תחילת לשון הגמרא): "מכדי תנא ממכות סליק". מבואר כאן שלושה דברים: א' המסכת הקודמת היא "מכות" ולא "סנהדרין"... כלומר, הגמרא מחשיבה את "מכות" כמסכת בפני עצמה ולא כהמשך של "סנהדרין" (זוכרים את הדיון על זה בתחילת מכות? ב' קוראים למסכת הקודמת "מכות"... (גם על זה היה לנו נידון בתחילת מכות, מדוע נקרא שמה כך, והיה מי ששאל "ומי אמר לך שקוראים לה כך? המדפיסים?")... ג' הסדר הוא שמסכת שבועות מגיעה אחרי מכות.

לזקני החבר רבי דוד בונם סומפולינסקי זצ"ל היה

בארון הספרים ש"ס 'חתנים' בגודל ענקי (כמו של פעם...). בעובי הכרכים היו מודפסים שמות המסכתות. כך אחד היה יוצא דופן מכולם, היתה עליו מדבקת – נייר עליה כתוב בכתב יד "סנהדרין מכות שבועות". מה פשר הדבר? המדפיסים הדפיסו על הכריכה "סנהדרין שבועות מכות". זה צרם לסבא שלי. בהיותו מחונן על יסודות היושר מקהילת קופנהגן, היה קשה לו להשאיר בביתו עוולה כזו: כריכה שהיא כנגד גמרא מפורשת!... (כמו שבאמת העיר על הגליון שלו), לכן הוא הדביק מדבקה על הכריכה עם סדר המסכתות הנכון...

האמת, שבהרבה מאד חידושי ראשונים ואחרונים, כתבי ידות ומהדורות גמרא, נדפסה מסכת שבועות לפני מסכת מכות. **אינני יודע פשר תופעה זו**, לעת עתה לא מצאתי מה כתבו על זה.

בניגוד לגמרא, בלימוד המשנה אנו מקפידים על שיון המילים הקדושות עצמן.

כאשר לומדים גמרא בעל פה, לא חוזרים על לשון הגמרא מילה במילה כי אם על תוכן השקלא וטריא, לעומת זאת כאשר לומדים משניות אנו מקפידים לשון את מילות המשנה מילה במילה.

מדוע? הרי המשנה איננה תורה שבכתב אלא תורה שבעל פה, שעיקרה לכאורה הבנת תוכן הדבר?

משום שישוד לימוד המשנה, הוא לשון את התוכן של התורה שבעל פה בצורה מתומצתת ועמוקה, על מנת שהיא לא תשתכח מישראל. מאז מעמד הר סיני היו בני ישראל משננים את המשניות בעל פה, סופרים כל מילה, זוכרים כל אות.

יש בידינו משניות שלשונם מוכיח עליהם שהם עדיין בנוסח של זמן המשכן. רק לפני כמה ימים, במסכת מכות, נתקלנו במשנה שעוסקת ב"אוכל קדשי קדשים חוץ לקלעים", מה זה קלעים – קלעים היו רק במשכן! במקדש היה כנגדם 'חומת העזרה', אבל זו משנה עתיקה שחבורה בזמן המשכן.

בליל חג השבועות, זכה ה"בית יוסף" זכה לגילוי של המגיד בזכות שהוא למד משניות, כמו שמסופר אצל השל"ה, ויצא קול חיתוך דברים מפיו 'אני המשנה המדברת בפיך', ואח"כ המשיך אותו מגיד לומר לו תוכחות כל חייו, והכל בשם המשנה.

מעשה רב | צדיקים שהיו דבוקים בלימוד משניות

הנתיבות המשפט בצוואה שלו כותב שבלימוד המשנה יש מעלה מיוחדת שאין בה יצר הרע של גאוה... לימוד משניות נראה לימוד של 'אנשים פשוטים'... וזה סימן ללימוד תורה לשמה

זקני רבי אריה לוי זצ"ל היה רגיל מאד בלימוד המשניות, היה משנן אותם תדיר בהילוכו, ואף חיבר את חיבורו המקיף 'משנת אריה' על ששה סדרי משנה.

גם בנו זקני רבי שמחה שלמה זצ"ל היה רגיל רגיל לשנן משניות בכל זמן פנוי, וכפי שסיפר חתנו מו"ח הגאון רבי לוי שולמן שליט"א: "היה רגיל מאד בלימוד המשניות, תמיד כשהגיע לבית הכנסת והיה שהות עד התפילה, ביקש שיביאו לו משניות סדר פלוני חלק אלמוני, והתיישב לשנן המשניות בחשק, ולא ראה בזה פחיתות כבוד חלילה, אלא אדרבה ראה בזה לימוד תורה לשמה, וכמו שכתב רבינו יעקב מליסא בצוואתו שאין יצר הרע שולט ללמוד שלא לשמה בלימוד מקרא ומשנה [כלומר מפני שאין בהם כ"כ פלפול וכבוד], וכמה נכונים הדברים אצל מו"ח ז"ל שכל כוונתו היה לעשות רצון אביו בשמים.

מסכתות הש"ס מתחילות בדף ב'... [בחב"ד נוהגים לומר שהמסכתות מתחילות בדף ב' ללמדנו שצריך ללמוד גם את ה"שער", להתעסק ב"הכנה" למסכת... אי אפשר "ליפול" פתאום אליה... לפי זה הם נוהגים ביום הראשון לספירה ללמוד את "שער המסכת", את כללותה של המסכת, התכוננו להיכנס אל היכלה של מסכת "שבועות"].

אבל האמת שאין זו קושיה, כי מצאנו מנהג אחר שגם הוא מתבסס על מספר ימי הספירה: לימוד מ"ח קנייני התורה, בכל יום קניין אחר. זכיתי להוציא על זה קונטרס "זאת נעמי" שמבאר את עבודת הקניינים הקדושים הללו (ניתן להשיגו אצלי).

גם בזה יש להקשות: הרי יש לנו מ"ט ימי ספירה ולא רק מ"ח!... המהר"ל מפרג (דרוש על התורה, נדפס בסוף באר הגולה) כתב שיש להוציא מהחשבון את היום הראשון לספירה, שבו עוסקים ב"קמח", מנחת העומר, שאם אין קמח אין תורה, ומכאן ואילך מ"ח ימים מכינים את מ"ח קנייני התורה.

על דרך זו יש לומר גם לגבי מסכת שבועות, שלא התחיל החתם סופר ללמודה אלא מהיום השני לספירה, שאז מתחיל עיקר ההכנה לקבלת התורה כמוש"כ המהר"ל. (והרי בלאו הכי אצל החת"ס בחו"ל היה היום הראשון בעומר יום טוב של פסח, ומסתמא לא התחיל מנהגי בין פסח לעצרת עד היום השני לעומר).

התבוננות | למצוא רמזים ב"שמות" של דפים?

באמת, כל הרמז הזה של מ"ט=מ"ט מפליא מאד, הרי מ"ט דפי מסכת שבועות לא נקבעו על ידי האמוראים, אלא ע"י המדפיסים הראשונים, לכאורה מדפיסי דפוס וונציה, שהיו נכרים נוצרים / יהודים מומרים... [אמנם, חלק ממסכתות הש"ס הודפסו כבר בדפוס שונצינו ע"י יהודים כשרים, אבל לפי מה שהספקתי לברר מסכתות שבועות וסוטה – המונות מ"ט דפים – לא הודפסו על ידיהם].

מושג | מה בין משנה לגמרא

הדף שלנו ייחודי בכך, שכמעט כולו הוא משנה. ביום זה איננו לומדים "תלמוד בבלי" אלא "משנה". זאת הזדמנות לדבר מעט על חשיבותה של המשנה.

אחד מקנייני התורה שאנו עמלים עליהם בימים אלו הוא "במשנה".

לימוד משניות הוא ממוצע בין המקרא לגמרא, מצד אחד המשנה היא כמובן עיקר תורה שבעל פה, אבל מצד שני,

העמקה | מדוע עיקר כפרת יוהכ"פ על טומאת מקדש וקדשיו

בדף שלנו אנו למדים שעיקר עבודת הכהן הגדול ביום הכפורים מיועדת בעיקר לכפר על חטאים של טומאת מקדש וקדשיו.

וצריך להבין, למה א"כ אנו מצפים כל כך לכפרה זו, וקוראים בהתרגשות את סדר העבודה לקיים 'ונשלמה פרים שפתינו', הרי בלאו-הכי איננו נכנסים למקום המקדש בזמן הזה, ואין שייכים בנו חטאים הללו?

ובכלל יש לתמוה, גם בזמן שבית המקדש היה קיים, למה עיקר כפרת יום הכפורים מיוחדת לחטאים אלו של טומאת מקדש וקדשיו, שאינם שכיחים כל כך כמו איסור לשון הרע למשל?

הביאור הוא – עפ"י דברי הקדמונים (והאריך בזה הנפש החיים בשער א') שכל אחד מאתנו הוא מקום להשראת השכינה, והלב שלו הוא קודש הקדשים. כאשר האדם חוטא באיזה חטא הוא ממש מכניס טומאה לתוך בית המקדש.

וכלשונו של הנפש החיים: 'בעת אשר יתור האדם לחשוב בלבבו מחשבה אשר לא טהורה, הרי הוא מכניס זונה סמל הקנאה, בבית קדשי הקדשים העליון נורא, בעולמות העליונים חס ושלום.. וכן כל חטא אשר כל איש ישראל מכניס בלבבו, בכעס או שאר תאוות רעות, הלא הוא ממש בענין הכתוב 'בית קדשנו ותפארתנו היה לשריפת אש' הרחמן ית"ש יצילנו.

כפי שאנו קוראים בפרשת יום הכפורים 'השוכן אתם בתוך טומאתם' ופירש רש"י: אע"פ שהם טמאים שכינה ביניהם! אנו מטמאים את עצמנו בעוד אנו עצמנו מהווים משכן לשכינה.

זהו עיקר הבושה והחרטה שביום הכפורים, על חטא שחטאנו 'לפניך'. איך יכולנו לחטוא בתוך משכן ה', בעודנו עומדים לפני הקב"ה ששורה בינינו. לכן על זה עיקר הכפרה של יום הכפורים, על טומאת המקדש שבירושלים ועל טומאת המקדש שכנגדו בלבנו.

הספורנו בתחילת פרשת חוקת מבאר בזה פליאה גדולה בלשון התורה: התורה כותבת שמי שנטמא למת ולא נטהר "את מקדש ה' טימא ונכרתה הנפש ההיא מישראל". רש"י מיד מוסיף ביאור: אם הוא נכנס בטומאתו למקדש. אבל התורה לא פירטה את התנאי הזה, כאילו זה מובן מאליה שמי שנטמא ולא נטהר הוא בודאי מטמא את מקדש ה' ומגיע לו כרת. מדוע?

אומר הספורנו, שהתורה כתבה את דבריה באופן שיתפרשו גם על דרך הרמז. על דרך הרמז 'טומאת המת' היא 'טומאת

זכורני כי פעם ראיתיו כשהוא סועד את ליבו, וביני לביני היו שפתיו נעות, שאלתיו מה הוא לוחש בתוך הסעודה, וענה לי בפשטות אופיינית – אני גורם משניות בעל פה, ולא יותר".

מידה זו ירשה מאביו רבי אריה, ורבי אריה ירשה מאביו זקנינו **רבי בנימין בייניש ז"ל** שהיה יערן, ובעודו כורת עצים היו שפתיו ממללות משניות בעל פה.

אחד מגדולי ישראל שהיה לו 'חיבור' מיוחד עם לימוד המשניות, היה אדונינו הקהילות יעקב זי"ע, הוא היה לומד בכל יום י"ח פרקי משניות, וגם בכל רגע פנוי, בבית או בדרך, היה ממלמל משניות בעל פה.

כמו שסיפר גאון עוזנו בעל ה"אבי עזרי" זי"ע בהספדו:

"...בספרים כתוב שביום האחרון לפני הפטירה עוברים לעיני האדם כל חייו, כל יום כל שעה כל רגע וכל שניה, הכל כתוב וחתום. מפה פרושה מסוף העולם ועד סופו, אדם חי שמונים שנה ומפתו משורטטת, נייר עליו רשומים כל רגעי חייו..."

זוכר אני כאשר התגוררתי עדיין במעונו הקודם והעסיקה אותי פעם שאלה מדיני ערלה: מדוע אין שורפין ערלה שהיא מן הנשרפים? באותה שעה רואה אני שהסטייפלר עובר לפני ביתי, 'צאתי במרוצה מן הבית נגשתי אליו ושאלתיו: מדוע לא נהוג לשרוף ערלה? והוא השיב מה שהשיב. ראיתי אותו כשפיו ממלמל כל העת והוא מפסיק ממלמולו כדי להשיבני. בלכתו ברחוב היה מקיים "ובלכתך בדרך" **הלוך ושנון משניות** הלוך ולמוד גמרא... לא פסק פומיה מגירסא. מפה רשומה בשמונים ושש שנים, מפה משורטטת ברגעים, **משנה זו, משנה אחרת, תיבה פה, מילה שם...** שום דבר אחר לא..."

הגר"ח קלופט שליט"א סיפר בהספדו:

"למד משניות באהבת תורה אמיתית. גאון עולם שחיבר כ"כ הרבה ספרים, כל העולם התייעץ עמו בכל מיני דברים, והוא לומד משניות... היה מסיים סדר משניות בכל שבוע, ובשבת בבוקר בסעודה היה מתחיל סדר חדש, הוא היה אומר לי שבעת שאנשים נכנסים לביתו וקשה לו העינין לומד הוא משניות. פעם אמר לי שבמשנה נמצאים הכללים של התורה..."

סגולה | לימוד ש"ס משניות מועיל לכל העניינים

לאחרונה התפרסמה סגולה שהועילה לרבים לכל מיני ישועות – זיווגים הגונים, זרע של קיימא, ועוד ועוד: לקבל על עצמו בלי נדר ללמוד ש"ס משניות בקצב של 3-4 משניות ביום. רבים מתארים ישועות מופלאות תוך כמה שבועות מאז תחילת הלימוד!... להרחבה התקשרו אל 0773234713

יהודי הוא קדוש כספר תורה!

מוסר | "לא ידעתי" "לא שמתי לב"...

אנו לומדים בדף שלנו את התביעה שיש על חוסר ידיעה. כפי שאומר רש"י בד"ה תולה "להגין עליו מן היסודין, שאע"פ שאינו יודע שחטא יש לו לדאוג, שכל השוגגין צריכים כפרה לכשידעו, אלמא ודם ידיעה ענושים הן".

יש לו לדאוג! איך הוא יידע לדאוג? הרי איננו יודע שחטא!

אין הכי נמי. הוא לא יודע, והוא דואג על החטאים שאינו יודע מהן. הם כמו סם המוות, והוא דואג שמא יגרום החטא. "וירא יעקב מאד ויצר לו – אע"פ שהובטח הנה אנכי עמך – שמא יגרום החטא".

אנו רגילים לחשוב שאם "לא ידענו" – אין עלינו תביעה, אבל באמת בווידי של רבינו ניסים גאון הוא מתאונן: "יודע אני בעצמי שאין בי לא תורה ולא חכמה **לא דעת ולא תבונה** לא צדקה ולא ישרות ולא גמילות חסדים **אבל אני סכל ולא יודע בער ולא מבין** גזלן ולא נאמן חייב ולא זכאי רשע ולא צדיק רע ולא טוב".

"לא יודע" – זו תביעה, זה ווידי, לא התצדקות...

התבוננות | מדוע צריך להשימנו שעצמו של יום מצטרף לכפרה

במשנה מבואר שעצמו של יום הכיפורים מצטרף לשעיר הנעשה בפנים או לשעיר הנעשה בחוץ על מנת לתלות או לכפר על מקדש וקדשיו. וכתב על זה התפארת ישראל "ואין להקשות מאי נפקא מינא, וכי אפשר לשעיר שבפנים בלי יום הכיפורים. דנראה לי דרצה לומר דאף שלא ידע שחטא, עכ"פ צריך שיאמין שיו"כ מכפר, דאל"כ אין יו"כ מכפר [כמבואר ביומא דפ"ה ב'], ובכה"ג הכא אף שנעשה השעיר בפנים אין תולה לו".

אנו למדים כאן כמה חשוב המבט על יום הכיפורים כיום שבו נשפכים עלינו דליים עצומים של רחמים ואהבה.

רבינו הגרא"ל שטיינמן זי"ע היה רגיל לומר לנו, תלמידיו בישיבת פונביז' לצעירים:

"אם ישאל אתכם אדם – מהו היום המאושר בחייכם?? אל תהססו, השיבו לו מיד: יום הכפורים הוא היום המאושר בחיינו!..."

שכן, דליים של רחמים ואהבה עצומה נשפכים עלינו ביום

החטאים' שהרי הרשע חשוב כמות. כל אדם שנטמא בחטא ולא נטהר ממנו הוא מטמא את מקדש ה' – שהרי מקדש ה' נמצא בלבבו, ובחטאיו הוא מטמא אותו!

בתחילת פרשת שמיני אומר משה רבינו לישראל: זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה'. אלא שהוא לא ממשיך לבאר מהו אותו דבר אשר צוה ה', אלא ההמשך הוא "ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח וגו'".

וביאר המלבי"ם: "ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו. לא ידענו מה צוה שיעשו הם, והלא הם לא עשו דבר רק אהרן עבד עבודתו, ופי' בספרא בדרך הדרוש, שצוה שהם יעשו מעשה הכהן גדול, **שמה שיעשה הכהן הגדול בבית מקדש הגדול יעשו הם בבית מקדש הקטן. שהוא הלב אשר שם משכן כבוד ה' כמ"ש ושכנתי בתוכם.** וכמו שזבחו כוחות החיים והקטירו אותם על מוקדה במזבח הגדול **כן יזבח כל איש כחות נפש המתאוה והמתעורר מסטרא דבעירא שהוא היצה"ר על מזבח הקטן להעבירו ע"י אש אהבת ה' שלהבת יה,** עד שייחד כל כחותיו וכל מחשבותיו לאדון המיוחד. וכבר בארנו הדבר בארוכה בארצות השלום (דרוש ג) איך יתיחס האדם למשכן ה', ושם יעלה זבחי צדק עולה וכליל. ואם עשיתם כן וירא אליכם כבוד ה' לשכן כבוד **בתוכם**..."

וורט | מדוע האומות צריכות כפרה על טומאת מקדש וקדשיו

המשך חכמה בסוף פרשת פנחס שואל על מה שאמרו חז"ל בסוכה (נה, ב) ששבעים פרי החג הינם כנגד שבעים אומות. הרי מפורש בדף שלנו משנה דשבועות (ב, א) ששעירי הרגלים מכפרים על טומאת מקדש וקדשיו. והוא הדין הפרים גם כן מכפרים על טומאת מקדש וקדשיו. ומה שיך אצל הגויים טומאת מקדש וקדשיו?!

משיב המשך חכמה דבר נפלא: "הברור, דעיקר המקדש הוא ישראל, כמו שאמרו (שמות כה, ח) "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", "בתוכו" לא נאמר רק "בתוכם". וכמו שכתב (ויקרא כ, ג) "למען טמא את מקדשי" – כנסת ישראל המקודשת לשמי, רש"י (שם). וכמו שאמר (ירמיה ז, ד) "היכל ה' המה". לכן על מה שהאומות מטעים ישראל בדיעות ובמעשים רעים, זה הרי לגבייהו "טומאת מקדש וקדשיו". עיי"ש עוד.

פעם כתבתי על תלמיד חכם אחד "הגאון הקדוש", הגיב לי מישוה: מילא "הגאון", אבל "הקדוש"?! אינפלציה של תוארים!! אמרתי לו: מילא אילו היית מתפלל על "הגאון", אבל "הקדוש"?! הרי כל יהודי הוא קדוש! יש קדושת ישראל!

ישנה הקפדה לא לתת לקטן להחזיק ספר תורה. אאמו"ר שליט"א לומד מזה לא לתת לקטן להחזיק תינוק. באומרו: מה יותר גרוע – ספר תורה שנופל או תינוק שנופל? תינוק

אלישיב זצ"ל], והיו מברכים את הזקוקים לישועה...

זווית אישית | "גזר הדין" במוצאי יום הכיפורים

כמה שנים לפני פטירתו, הפסיק זקני מחמת חולשתו להגיע לתפילות יוהכ"פ אצל הגריש"א, וזכיתי להתפלל עמו בביהמ"ד הגדול 'אהבת תורה' שבקרית צאנז בירושלים. לאחר תפילת מוצאי יוהכ"פ, אסף סבא עוד ג' אנשים הזקוקים לישועה, בתוכם אני הקטן שציפיתי שנים ארוכות לזש"ק, ובכל פעם בירכו שלושה מתוכם את הרביעי כ'בית דין של מטה'... ואכן באותה שנה נפקדנו בדבר ישועה ורחמים, וכן האחרים (שציפו לנישואי ילדיהם המתבגרים) נושעו באותה שנה...

כמה גדול כוחו של יום הכפורים, היום המאושר בחיינו!

קדוש זה, ביום זה מגיע יהודי לפסגת הדרגה שהוא יכול להעפיל עליה בימי חייו. ביום זה לא חסר לו מאומה, כל כולו תחת כנפי השכינה החופפת עליו ברחמים.

זקני הצדיק רבי אריה לוי זצ"ל הרגיש כל כך את כפרתו העצומה של יום הכפורים, עד שמתוך אמונה טהורה זו היה נוהג (כפי שקיבל מרביתו הקדושים) במוצאי יוהכ"פ לקבץ יחדיו ג' יהודים שישבו כ'בית דין', ויגזרו ישועות על הנזקקים לישועה. הוא ידע והאמין שמעלתו של יהודי במוצאי יוהכ"פ היא כל כך נשגבה עד שהוא מגיע לדרגת 'בעל מופת' שבכוחו לבטל בפיו גזירות קשות, בבחינת "כשם שמברכים בבית דין למטה כך יברכו בבית דין של מעלה"...! ידוע לנו על כמה וכמה שנפקדו ונושעו לאחר 'גזירות' אלו ש'נגזרו' בבית דינו של רבי אריה במוצאי יום הכפורים...

בנו, זקני רבי שמחה שלמה זצ"ל המשיך אחריו במנהג נשגב זה, ובמשך שנים רבות, לאחר תפילת יום הכיפורים אצל גיסו מרנא הגריש"א אלישיב זי"ע, היו מתיישבים ל'מושב בית דין', הגריש"א זקני זצ"ל [השלישי היה, בדרך כלל, רבי אברהם